

FELICIA OTTEN

DE DORPSDOKTER

KWETSBARE LIEFDE

Een jonge dokter,
haar ingrijpende lot
en een allesoverwinnende liefde

X
VANDER
ROMAN

KWETSBARE LIEFDE

Ook verschenen van Felicia Otten bij Xander Uitgevers
De dorpsdokter (2023)

Felicia Otten

Kwetsbare liefde

Uitgegeven door Xander Uitgevers
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Die Landärztin. Der Weg ins Ungewisse*
Oorspronkelijke uitgever: Blanvalet Verlag
Vertaling: Rosalyn van Moorselaar
Omslagontwerp: zero-media.net, Munich
Omslagbeeld: Arcangel Images | Alexia Feltser, Arcangel Images |
Marie Carr en FinePic®, München
Auteursfoto: © Frank Hanewacker, Sedan Si
Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

Copyright © 2022 Blanvalet Verlag, a division of Verlagsgruppe
Random House GmbH, München, Germany.
Copyright © 2023 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Haarlem

Eerste druk 2023

ISBN 978 94 0162 058 1 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave
mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

In de Volkswagen Kever reed dokter Thea Graven moeizaam door het besneeuwde landschap. Toen doemde het dorp Eichenborn voor haar op. Ze zette de auto aan de kant van de weg en nam de aanblik in zich op. Ze was hier vier weken niet geweest en het was zo fijn om weer terug te zijn. Dit was haar thuis. Daar, aan de rand van het dorp, stonden de afgedankte treinwagons die een tijdelijk thuis boden aan vluchtelingen. Daar had ze in het voorjaar haar eerste patiënte, een jonge moeder, onder moeilijke omstandigheden geholpen om te bevallen van een gezond dochtertje. Die geboorte zou altijd een speciaal plekje in haar hart hebben.

Ongeveer in het midden van het dorp stond de kerk, waarvan de toren was verwoest in de oorlog. Daarachter strekte zich de begraafplaats uit, waar gigantische eeuwenoude taxusbomen groeiden. Thea's blik dwaalde naar de lange hoofdstraat, omzoomd met vakwerkhuisen en boerderijen. Aan de andere kant van het dorp, aan de rand van een grote weide, prijkte het barokke kasteeltje met de donkerrode gevel in de sneeuw. In het aangrenzende voormalige koetshuis met de ruime overkapping was de praktijk van dokter Georg Berger gevestigd, haar voormalige baas.

Georg. Thea's gezicht klaarde op. Georg... Hij was haar geliefde, vriend en kameraad en over een paar maanden zou ze hem haar man mogen noemen. Ze had hem de afgelopen weken zo gemist!

Ze startte de auto opnieuw en reed langzaam door de hoofdstraat. Een paar dorpelingen, diep in hun jassen gedoken, herkenden de Kever en zwaaiden naar haar. Thea glimlachte en groette terug. Toen ze vorig jaar, kort na Pasen, in de praktijk van Georg kwam werken, waren de inwoners van Eichenborn allesbehalve vriendelijk geweest tegen haar, de protestantse arts uit de stad Hamburg. Maar uiteindelijk was ze erin geslaagd hun respect en zelfs hun genegenheid te verdienen, en daar was ze heel blij om en dankbaar voor.

Aan het einde van het dorp sloeg Thea af. Ze passeerde enkele boerderijen. De paar kippen die ondanks de kou buiten waren, renden haastig weg. Toen bereikte ze het terrein van het kasteel. Het barokke gebouw en de wilde tuin die erbij hoorde, werden omgeven door een beek en een gracht. Zoals altijd straalde het kasteel een heel bijzondere elegantie uit. Vier torentjes flankerden de gevel, en op het dak was nog een torentje zichtbaar. De sneeuw bedekte het dak als een dikke, isolerende laag. Het kleine vakwerkhuisje iets erachter, dat haar thuis was geweest in de tijd dat ze bij Georg in dienst was, leek die dag eind februari 1951 bijna bedolven te zijn onder de sneeuw.

Thea parkeerde de Kever in de oude golfplaten garage. Haar opvolger in de praktijk, een jonge arts die pas net zijn studie had afgerond, zou tot laat in de avond de spreekuren en patiëntenbezoeken overnemen. Wat heerlijk dat er voor haar en Georg een paar ongestoorde uren in het verschiep lagen.

Vol verwachting stak ze de brug over de beek over en liep de trap op naar het portaal. De grote kroonluchter in de hal was, zoals gewoonlijk, bedekt met een laag stof. Maar hier en daar deden de zonnestralen die door de openslaande deuren vielen de geslepen kristallen fonkelen.

‘Georg!’ riep Thea. Toen er geen reactie kwam, haastte ze zich de grote voormalige keuken in. Op de massieve eikenhouten tafel hadden Georg en zij ooit midden in de nacht een operatie uitgevoerd. In de aangrenzende bijkeuken, die vandaag de dag dienstdeed als keu-

ken, stond een stevige pan op de elektrische kookplaat. Er steeg een heerlijke geur uit op. Maar Georg was er niet. En hij was ook niet in de woonkamer, waar een gezellig vuur brandde in de open haard. Nou ja, ze was ongeveer een uur eerder dan verwacht thuisgekomen. En ze had wel een vermoeden waar ze de man van wie ze hield kon vinden.

Eenmaal weer buiten stapte Thea door de sneeuw in de richting van de akkers en weiden. Daarachter strekte zich het enorme heidegebied de Hoge Venen uit. Een roofvogel cirkelde hoog door de heldere lucht. Ze was meteen verliefd geworden op het wilde, ongerepte landschap. Het was zo anders gegaan dan bij Georg. Hem had ze eerst niet eens gemogen.

Er verscheen weer een glimlach op Thea's gezicht. Zij had uit pure wanhoop naar de functie in de praktijk van dokter Georg Berger gesolliciteerd en niet omdat ze haar baas zo aardig had gevonden. Kort daarvoor was ze haar baan als assistent-arts in het universitair ziekenhuis van Hamburg kwijtgeraakt, omdat ze haar hoofdarts had aangegeven wegens een fatale fout. Al haar sollicitaties waren op niets uitgelopen. Niet alleen haar droom om gynaecologe te worden leek voorgoed te zijn vervlogen, maar ze had ook gevreesd dat ze nooit meer als dokter aan de slag zou kunnen gaan, terwijl ze pas dertig was. Tijdens een bezoek aan haar twee zussen in Monschau zag ze toevallig de vacature die Georg in de krant geplaatst had, waarin hij op zoek was naar een werknemer.

Eerst vond ze haar nieuwe baas een arrogante bullebak die zowel tegen haar als tegen de patiënten onvriendelijk was. Pas na enige tijd had ze ontdekt dat achter zijn norse en cynische uiterlijk een zeer genereuze, moedige en gevoelige man schuilging.

En uiteindelijk, bijna onmerkbaar, was haar gevoel veranderd en was ze verliefd geworden op Georg – en hij op haar. Door de oorlog hadden ze beiden geleerd hoe snel het leven voorbij kon zijn, dus hadden ze zich al snel verloofd. Ze zouden begin augustus trouwen,

nadat Thea geslaagd zou zijn voor haar examen voor specialist gynaecologie. Door een gelukkige speling van het lot zou ze haar opleiding namelijk toch nog kunnen afmaken aan het universitaire ziekenhuis van Marburg.

Thea raakte haar ringvinger aan. Haar verlovingsring werd nu aan het zicht onttrokken door haar dikke wollen handschoen. Zij en Georg zouden samen wonen en werken, samen kinderen krijgen... Soms scheen het haar nog steeds een wonder toe hoe alles zo gelopen was. En af en toe werd ze ook bevangen door een plotselinge angst dat alles gewoon te mooi was om waar te zijn en dat het niet zo voort kon duren.

Ze passeerde haar vroegere vakwerkhuisje, waar de sneeuw bijna tot aan de goot kwam en de rozen langs de muur bedekt waren met een dikke laag ijskristallen, en volgde het pad nog verder. Voorbij de akkers en weiden zag ze de heide, een glinsterende witte vlakte, en achter wat struiken verscheen nu het weiland. Ja, ze had het goed geraden. Daar was Georg. Hij leidde net de twee paarden de stal uit. Hun vacht was erg dik en ruig en hun adem vormde witte wolken in de lucht. De merrie hinnikte nu luid, iets had haar doen schrikken. Georg aaide haar hals en praatte sussend tegen haar.

Thea liep naar het hek. Haar hart begon sneller te kloppen. Ze nam elk detail in zich op. Georgs donkere haar dat over zijn voorhoofd viel, zijn sterke kin, de vooruitstekende jukbeenderen, de expressieve mond en de felblauwe ogen. Zijn uitdrukking was ontspannen, zoals altijd als hij bij de paarden was. Sterker nog, ze had voor het eerst zijn zachte, gevoelige kant ontdekt in zijn omgang met kinderen en paarden.

Mijn geliefde...

Op dat moment keek Georg op, alsof hij haar gedachten had gehoord, en zijn blik ging haar richting uit. Op zijn gezicht was verbazing te lezen, maar dat ging meteen over in vreugde. Ze glimlachten even naar elkaar. Toen opende Thea het hek en haastten ze zich naar

elkaar toe. Ze vielen elkaar in de armen en kusten elkaar innig. Pas na een hele tijd lieten ze elkaar los.

‘Het spijt me dat ik niet in het kasteel was toen je aankwam,’ mompelde Georg. ‘Ik had je pas later verwacht.’

‘Dit keer kon ik mijn dienst op de gynaecologiepost op tijd afmaken. En de wegen waren schoon, het was goed te doen.’

Georg streeelde haar wang. Zijn blik was heel teder. ‘Soms denk ik dat het een vergissing was om je te steunen bij het afmaken van je opleiding, want daardoor zien we elkaar meestal maar eens in de vier weken.’

‘Vergeet niet dat geen enkele dokterspraktijk in de buurt zich erop kan beroepen een gynaecoloog in dienst te hebben.’ Thea stompte hem speels in zijn zij.

‘Ja, dat is dan wel weer een voordeel. Maar heb je me niet gemist?’

‘Wat dacht je? Niet echt natuurlijk...’ Maar Thea’s zachte stem en haar heldere ogen zeiden iets heel anders. O, wat was het fijn om weer bij Georg te zijn.

In de badkamer van het kasteeltje haalde Thea even later een borstel door haar modieus kortgeknipte krullende haar. Ze had haar dikke wollen trui en broek verruild voor een wijde rok, een blouse en een kort vest voor ze aan tafel gingen. In het verleden had ze haar vrouwelijke kant zo goed mogelijk verborgen gehouden, want er waren nogal wat mannelijke collega’s die nog steeds afwijzend tegenover vrouwelijke artsen stonden. Daarom had ze altijd een dikke zwarte bril met hoornen montuur gedragen en haar haar in een strakke knot gebonden.

Maar zoals zo veel dingen in haar leven was ook dat veranderd sinds ze in Eichenborn verbleef. Ze was niet langer bang om zich van haar vrouwelijke kant te laten zien. De bril met het hoornen montuur had plaatsgemaakt voor een bril met vlindervormige glazen en een roodbruin montuur. Haar ogen leken daar veel helderder door en daar was Thea best trots op. Over het algemeen was ze niet ijdel.

Maar vanmiddag, na vier weken van Georg gescheiden te zijn geweest, wilde ze er gewoon mooi uitzien.

De kleine tafel in de bijkeuken was nu gedekt. Er stond een bonte mengeling van borden en glazen op en ook het bestek kwam uit de inventaris van het kasteel. Geamuseerd en een beetje ontroerd zag Thea dat Georg aan een tafelkleed had gedacht en zelfs twee kaarsen had neergezet.

‘Je houdt van stoofpot, toch?’ Hij keek haar een beetje bezorgd aan. ‘Ik wilde eigenlijk uitgebreid koken, maar het was de afgelopen dagen zo druk in de praktijk. Zoals altijd in de winter is het halve dorp ziek. Griep, een soort verkoudheidsvirus, gebroken botten, noem maar op...’

‘Je weet dat ik dol ben op je stoofschotel.’ Thea wist dat Georg dagen, zo niet weken op boterhammen en conserven kon leven. Maar als hij dan eens kookte, smaakte het altijd geweldig.

Ze gingen aan tafel zitten. Georg stak de kaarsen aan met zijn aansteker en schepte de stoofpot in diepe borden. Thea had flinke trek, dus aten ze een paar minuten zwijgend. Ze had voor het laatst gegeten voordat haar dienst die ochtend om zes uur was begonnen. ‘Het smaakt heerlijk! Maar vertel eens, hoe gaat het in de praktijk? En hoe is dokter Kramer?’ Thea mocht haar opvolger, een ietwat verlegen jonge man, erg graag.

‘Hij doet het heel goed en hij kan goed met mensen omgaan.’

‘Het helpt waarschijnlijk dat hij op een boerderij is opgegroeid.’

‘Ja, onlangs hielp hij een zeug met werpen, dat leverde hem algemeen respect op,’ zei Georg grijnzend.

‘Daar ben ik blij om.’ Thea meende het oprecht.

‘Zijn hospita mest hem vet, hij is al minstens twee kilo aangekomen, en een paar jonge vrouwen uit het dorp hebben een oogje op hem.’

Dokter Kramer had liever een kamer in het dorp gehuurd om zich niet druk te hoeven maken om de onvoorspelbare kachel, die de enige warmtebron was in Thea’s oude huisje. Het stond op dit moment leeg. Misschien zouden Georg en zij er later gasten in ontvangen.

‘Is dokter Kramer geïnteresseerd in een van de jonge vrouwen?’

‘Als dat zo is, dan laat hij het niet merken. Hij is nogal verlegen. Misschien verandert dat mettertijd.’ Georg praatte verder over de dorpelingen en de praktijk. Zijn toon was droog, zoals gewoonlijk, soms sarcastisch. Maar Thea wist inmiddels als geen ander dat hij echt om mensen gaf. Toen hij zijn verhaal had gedaan, vertelde ze hem over haar dienst in het universitair ziekenhuis. Ze hield van deze gesprekken. Zoals altijd stelde Georg goede vragen en ze wist dat hij haar vreugde, twijfels en angsten begreep.

Na het eten liepen ze met hun wijnglazen naar de woonkamer. De boksbal die aan het plafond hing en de hoezen van Georgs platencollectie weerkaatsten het licht van de flakkerende vlammen.

‘Ik wil nog iets met je bespreken.’ Georg stond stil bij de open haard.

‘Zeg het maar.’ Hij klonk ineens nogal serieus.

Hij nam een opgerold stuk papier uit een boekenkast en spreidde dat uit op de bank naast Thea. Het leek wel een bouwtekening. En het kleine huisje van papier-maché met de ruime overkapping en de geverfde vakwerkbalken dat hij er nu naast zette was...

‘Dat is de praktijk,’ zei Thea verbaasd. ‘Maar nu met aanbouw.’ Ze keek vragend naar Georg, die naast haar kwam zitten.

‘Vorige week sprak ik een vriend die architect is. En van het een kwam het ander. Zo gaat dat soms. Ik vertelde hem dat je na de zomer als gynaecoloog hier aan de slag gaat, en dat het allemaal nogal provisorisch en krap is met jouw spreekkamer in mijn huidige werk-kamer. Dus stelde hij voor eens in de praktijk en het kasteel te komen kijken. De tekening en de maquette zijn het resultaat van zijn bezoek.’

Georg haalde het dak van de aanbouw. Beneden was een grote kamer met hoge ramen en twee kleinere. ‘Dat zou je spreekkamer zijn,’ zei hij en hij wees naar de grote kamer. ‘Dit zou je wachtkamer worden, en hier zou ruimte zijn voor een laboratorium.’ Hij wees naar de twee kleinere kamers.

‘Maar Georg, we hebben het er lang over gehad. Ik moet mijn gynaecologische praktijk langzaam opbouwen. De eerste jaren zal ik waarschijnlijk ook praktijkruimte huren in Monschau en daar patiënten behandelen tot ik een vergunning krijg om als ziekenfondsarts te mogen werken. Deze uitbreiding is veel te groot en te duur. Het dak van het kasteel moet opnieuw worden gelegd en...’

‘Dat weet ik, maar ik krijg het geld wel bij elkaar.’

‘Toch is die aanbouw te duur,’ hield Thea vol.

‘Maar lijkt het je wat?’

‘Ja, zeker... Het ziet er zo ruim en licht uit.’ Het zou heerlijk zijn om daar te werken, dacht ze.

‘Dan komt daar je praktijk.’

‘Georg...’

‘Ik wil dat je onder de juiste omstandigheden als dokter kunt werken, als je jezelf al in deze wildernis begraaft met een oude man zoals ik, in plaats van ergens carrière te maken.’

Thea rolde met haar ogen. ‘Je bent maar twaalf jaar ouder dan ik. En voor mij is dit geen wildernis, dat weet je heel goed. Bovendien hecht ik geen waarde aan een geweldige carrière. Ik wil gewoon een goede gynaecoloog zijn.’

‘Beschouw het alsjeblieft als mijn huwelijkscadeau.’

Thea zag de liefde en bezorgdheid in Georgs ogen. Ze wist dat hij haar gelukkig wilde maken. ‘Dat huwelijkscadeau is nogal buiten proporties.’

‘Dus je bent het eens met de aanbouw?’

‘Nee, ja...’ gaf Thea toe.

‘Nou ja.’ Georg glimlachte naar haar. ‘En er is nog iets...’

‘Wat nog meer? Wil je het hele kasteel laten herbouwen?’

‘Dat niet, maar voordat je hier intrekt, dus voordat we gaan trouwen, wil ik graag de bijkeuken laten opknappen. Een elektrisch fornuis kopen in plaats van de kookplaat, een nieuwe tafel en stoelen en misschien ook wat kasten. Wat denk je ervan?’

‘Mijn hemel...’ Thea begon te lachen.

‘Wat is er zo grappig aan mijn opmerking?’ Georg was geïrriteerd.

‘Helemaal niets. Een elektrisch fornuis en wat nieuwe meubels zouden geweldig zijn.’ De kachel in Thea’s huisje moest op hout en kolen gestookt worden, wat een hele opgave was geweest. En de enorme gietijzeren kachel in de vroegere keuken van het kasteel was gewoonweg angstaanjagend.

‘Als je hier over twee weken weer bent, zouden we naar Monschau of Aken kunnen gaan om de meubels uit te kiezen.’

Meubels uitkiezen met Georg... Dat was een vreemd, maar tegelijkertijd heel mooi idee. Het was maar goed dat ze een vrije dag had vanwege haar vele overuren en ze dit keer geen vier weken hoefden te wachten om elkaar weer te zien.

‘Waarom lach je?’ Georg keek haar vragend aan.

‘Ik verlang gewoon naar ons leven samen. En ik wilde dat ik morgen niet had afgesproken met mijn zussen en dat we beide dagen bij elkaar konden zijn.’

‘Als je eenmaal met Marlene en Katja door de winkels van Düsseldorf struint op jacht naar een trouwjurk, denk je daar niet meer aan.’ Georg grijnsde. ‘Dat weet ik zeker.’

‘Dat is niet waar!’

‘Echt wel. En vertel me nu eens... Wat heb je in je vrije tijd uitgespookt sinds we elkaar voor het laatst aan de telefoon spraken? Ben je naar de film geweest?’ Hij sloeg zijn arm om haar heen. Ze waren allebei dol op films.

‘Ik kon niet weg van de post op de avond dat ik naar de film zou gaan. Maar twee dagen later heb ik...’ Thea hield abrupt haar mond. ‘Je gaat me echt uitlachen.’

‘Kom op, vertel het me!’

‘Ik heb *Frauenarzt Dr. Praetorius* gezien, met Curt Goetz. Een andere film draaide er op dat moment niet. Maar hij was grappig en niet gemaakt. Dat had ik helemaal niet verwacht.’

‘Jaren geleden zag ik Curt Goetz in een komedie in het theater in Berlijn, en ik vond hem erg leuk.’ Georg glimlachte.

‘En wat heb jij ’s avonds gedaan toen je niet bij de patiënten was en de paarden verzorgde?’

‘O, wat naar muziek geluisterd en geprobeerd in conditie te blijven met behulp van de boksbal.’ Er klonk een zekere aarzeling in zijn stem door.

‘Dat klinkt leuk.’

Georg streelde Thea’s haar. ‘Ja, vroeger zou dat voor mij genoeg zijn geweest en zou ik me helemaal tevreden hebben gevoeld. Maar sinds we samen zijn, ben ik dat niet meer. Op de een of andere manier was het allemaal... Saai wil ik niet zeggen, maar het voelde onbevredigend. Ik miste iets. Ik heb je gemist.’

Thea wist dat Georg jarenlang een teruggetrokken en zeer onafhankelijk leven had geleid. ‘Was dat nu een liefdesverklaring?’ vroeg ze hem plagend.

‘Ja, ik denk het wel.’ Zijn blik was heel diep en teder.

‘Een mooie liefdesverklaring.’ Thea ging rechtop zitten en kuste hem.

Zoals zo vaak was een kus of een aanraking voldoende om hun wederzijdse passie aan te wakkeren. Ze verlangden naar elkaar. Hun liefdesspel was vertrouwd en toch ook zeer opwindend en bevredigend.

Later, terwijl het licht van de open haard over de muren flakkerde, lag Thea in Georgs armen, nog steeds vervuld van zijn liefde en wensend dat ze dit moment voor altijd kon vasthouden.

‘Wat denk je? Ik zie dat je iets dwarszit.’ Georg streelde haar liefdevol.

‘Ik ben zo blij met je en ik ben bang dat te verliezen. Ik bang ben jou te verliezen.’

‘Thea, de oorlog is voorbij.’ Georgs stem was heel zacht. ‘Ik zal niet sterven in de strijd.’

‘Ja, dat weet ik, maar...’

‘Sst...’ Georgs kus verdreef Thea’s onbestemde voorgevoel.